

УДК 821.111'06-343-93
Л12

Серію «У вирі пригод» засновано 2026 року

Barbara Laban
WISHKEEPER

Das Land der verborgenen Wünsche

Text: Barbara Laban

Cover- und Innenillustrationen: Alessia Trunfio

© 2024, Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany

Переклала з німецької *Олена Трегубенко*

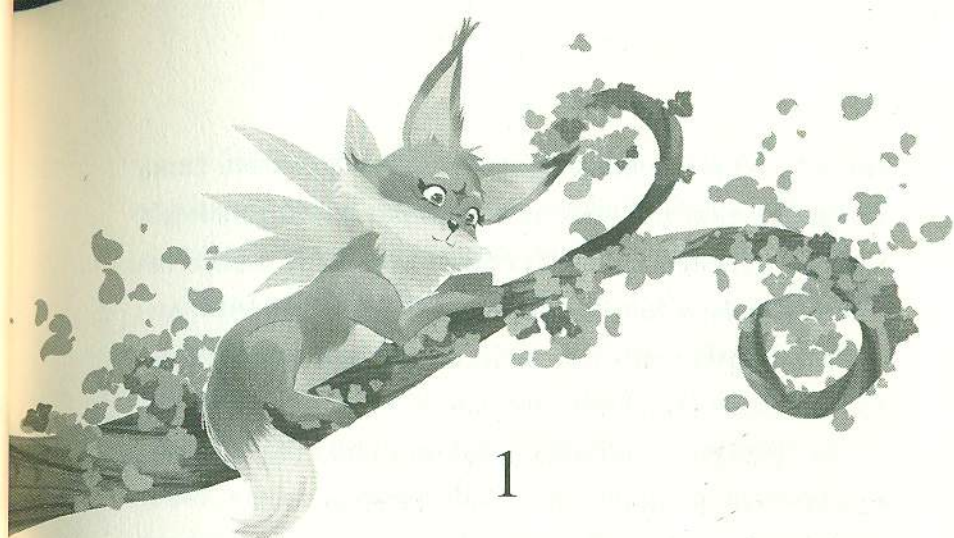
ISBN 978-617-8603-48-9

ISBN 978-617-8691-08-0 (серія)

ISBN 978-3-473-40913-6 (нім.)

© Трегубенко О. К., пер. з нім., 2026

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2026

Спершу Лексі не помітила хлопчика. Він стояв біля стелажа з газетами й захоплено гортав сторінки якогось коміксу. Не підвів очей, навіть коли вона ненароком наступила йому на ногу, проходячи повз.

Просто біля каси містера Павара височіла гора солодоців. Привітний господар крамниці всміхнувся й гукнув до Лексі:

— Щойно надійшов новенький журнал! Он де він, лежить на великому стосі знизу, біля дверей!

Лексі всміхнулася, знизуючи плечима. Її мама зраділа б журналові, проте грошей вистачить лише на молоко, яке нині важливіше. Удома вона зварить дві великі чашки какао й умоститься поруч із мамою на дивані.

Коли Лексі крокувала вузьким проходом між холодильниками, у її кишені легенько подзенькували

монети. Крамничка містера Павара була така тісна й захаращена, що покупці раз по раз ризикували напнутися на несподівані перешкоди. Саме одна з таких трапилася сьогодні й Лексі — різнобарвний дитячий візочок загородив їй шлях. Малечі вона не бачила, зате ой як добре чула.

— Доллі!!! — сердито пищала дитина, здіймаючи крихітну пухкеньку ручку. — Я хочу Доллі!!!

Ляльку, яку містер Павар запхнув на верхню полицю між двома величезними банками з білою фарбою та помаранчевим чайним сервізом, і справді звали Доллі. Принаймні про це свідчили п'ять жирних червоних літер, надрукованих на коробці з іграшкою.

— Ого, — щиро здивувалася Лексі, звертаючись до молодої жінки, яка схилилася над візочком, щоб заспокоїти малечу. — Ваша донечка вже вміє читати?

Жінка підвела голову й усміхнулася.

— Їй ще навіть трьох немає, а вона вже знає всі букви. І помічає ляльку щоразу, коли ми приходимо до крамниці.

Решту слів заглушив пронизливий вереск. Лексі затулила вуха руками. Коли дівчинка на мить затихла, її мати, зітхнувши, промовила:

— Боюся, ми не можемо купити Доллі. Я вже пояснювала тобі: це її дім — лише уяви, як добре їй живеться тут, серед інших речей.

Лексі ця відмовка здалася не надто переконливою, хоча й чула її не вперше. Їй пригадалося, як одного разу вони разом із мамою прийшли до крамниці містера Павара, і Лексі припав до душі м'який синій песик з величезними відстовбурченими вухами.

Тоді мама сказала правду. Місяць добігав кінця, і грошей на песика попросту бракувало. Вона пообіцяла донечці повернутися в крамницю за кілька днів, коли вони змогли б дозволити собі придбати іграшку. Проте до того часу песика вже й слід простиг.

Деякі товари в крамниці містера Павара залежувалися на полицях напрочуд довго, деякі ж спродували майже одразу. Пізніше тато привіз із відрядження схожого плюшевого песика. Та все ж він був геть не такий, як той, якого вподобала донька.

Лексі зітхнула. Тримаючись за ручку візочка, вона нахилилася, щоби поглянути на маленьку дівчинку, яка тепер лише час від часу схлипувала.

— Доллі... — тихенько бурмотіла дитина.

Десь попереду над вхідними дверима задзеленчав дзвіночок. Лексі кортіло якомога скоріше повернутися додому, доки до крамниці не наб'ється ще біль-

ше людей. Містер Павар любив потеревенити з покупцями, наприклад, про останній футбольний матч або ж про те, яким посушливим видалося літо, а баритися Лексі не хотілося.

— Приглянеш за нею хвильку? — попросила молода матуся, схвильовано зиркаючи на годинник. — Я мушу негайно купити новий паркувальний талон.

— Власне... — хотіла заперечити Лексі, але жінка вже поспішила до виходу.

— Доллі! — знову заверещала дитина.

— Ні! — різко обернулася мати до візочка. — Жодної Доллі, — а за мить гукнула на додаток: — Матуся скоро повернеться!

Дівчинка ненадовго замовкла, приголомшена тим, що мама не лише відмовилася купувати їй ляльку, а ще й раптово кудись зникла. Утім, уже наступної миті знову зайшлася плачем.

Лексі розгубилася. Як їй учинити? Чому містер Павар не біжить на допомогу? Вона кинула погляд у бік каси й побачила, як він разом із місис Мур схилився над лотерейним білетом. Лексі вирішила лєгенько погойдати візочок, сподіваючись у такий спосіб заспокоїти малечу.

Тепер її слова зливалися в безладний потік:

— Я хочу Доллі... Де мама?.. Додому...

Раптом у повітрі пролунав знайомий високий звук. Лексі полегшено зітхнула й нахилилася над візочком так низько, що могла побачити чорні туго заплетені кіски, які стирчали догори, та світло-зелену су肯ку дівчинки.

— Усе гаразд! — утішала вона її.

І справді, перед візочком щось заблищало. Лексі знала: варто лиш трохи зачекати, і проблема розв'яжеться сама собою. Дівчинка ж і далі ридала й терла кулачками оченята.

Коли мерехтіння перед візочком стало яскравішим, Лексі приготувалася.

У повітря здіймався крихітний золотавий метелик. Спочатку він пурхав біля колін дівчинки, потім — поруч з її голівкою. Варто тільки нахилитися — і вдасться його спіймати, подумала Лексі. Метелики страшенно спритні, й уже не один вислизав у неї просто з-під носа. Тож вона примружила очі й зосередилася... Якби ж цей візочок не заважав!..

І ось настав слушний момент: Лексі подалася вперед, простягнула руку й схопила... повітря. Хтось випередив її та спіймав метелика.

— Що?! — вигукнула вона, раптово зустрівшись поглядом із хлопчиком з каштановим волоссям. Лек-

сі вже бачила його біля стелажа з газетами. Нині він мав серйозний вираз обличчя й здавався ошелешеним. У його голові, видно, роїлася тисяча запитань.

Хлопчик опустив погляд на свою руку й присів навпочіпки просто перед дівчинкою, яка не припиняла схлипувати.

— Поглянь-но! — мовив він. — Це для тебе!

Він повільно розтиснув кулак — усередині сидів метелик: спокійний та мерехтливий. А крім того, надзвичайно гарний. Дитина простягнула рученятко. Метелик плавно перелетів на її долоньку, і Лексі почувала задоволене хихотіння.

Цієї миті позаду хлопчика з'явилася матуся малечі, швидко проштовхнулася до візочка й потягнула його на себе.

— Дякую! — гукнула вона Лексі, радісно дивлячись на донечку. — Як чудово, що Аміра знову в добромум гуморі.

Метелика вона, звісно ж, не побачила.

Лексі поспіхом сунула руку в холодильник і схопила з полиці пачку молока. Містер Павар саме звільнився. Вона кинулася до каси й поклала на прилавок рівненько відраховану суму.

— Гарного дня! — побажав на прощання містер Павар, проте Лексі вже летіла до виходу.

Лише встигла почути голос незнайомого хлопчика, що гукав їй услід:

— Зажди-но! Як тебе звати?

Утім, Лексі навіть не озирнулася й щодуху помчала додому.